

**การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยของเกษตรกร
บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์**
**Analysis of cost and benefit for sugarcane planting of agriculturists
in Ban Huai Luk, Tambon Don Mon, Amphur Satuek, Buriram province**

ทิพย์สุดา ทาสีดำ¹

Thipsuda Thasedom¹

¹สาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

Program in Accounting, Faculty of Management Sciences

far_1820@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาต้นทุน ผลตอบแทน และการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากเกษตรกรที่ปลูกอ้อย จำนวน 31 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ที่มีการบันทึกบัญชีอย่างต่อเนื่อง โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย พบว่า 1) เกษตรกรบ้านห้วยลึกมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อยทั้งสิ้น จำนวน 8,176,040 บาท โดยแยกเป็น ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 7,755,200 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท โดยเฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย/ไร่ จำนวน 7,771.91 บาท และเฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย/คน/ปี จำนวน 263,743.22 บาท 2) เกษตรกรบ้านห้วยลึกมีรายได้จากการขายอ้อยทั้งสิ้น จำนวน 21,363,270 บาท ประกอบด้วยรายได้จากการขายอ้อย จำนวน 21,199,750 บาท และเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล จำนวน 163,520 บาท โดยเฉลี่ยเกษตรกร มีรายได้รวม/คน/ปี จำนวน 689,137.74 บาท 3) เกษตรกรบ้านห้วยลึก มีรายได้จากการขายอ้อยต่อปี จำนวนทั้งสิ้น 21,363,270 บาท มีต้นทุนจากการปลูกอ้อย ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบจำนวน 3,183,000 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,641,550 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 2,390,650 บาท มีกำไรขั้นต้น จำนวน 13,608,070 บาท มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท มีกำไรสุทธิจากการปลูกอ้อยต่อปี จำนวน 13,187,230 บาท และมีอัตรากำไรสุทธิ เท่ากับ 61.73%

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ต้นทุน ผลตอบแทน การปลูกอ้อย เกษตรกร

Abstract

The purpose of this research were 1) to study the cost, to investigate the benefit, and to analyze the cost and the benefit from sugarcane planting of agriculturists in Ban Huai Luk, Tambon Don Mon, Amphur Satuek, Buriram province. The data were methodically collected from agriculturists, who grow sugarcane in Ban Huai Luk, Tambon Don Mon, Amphur Satuek, Buriram province. 31 persons were importantly selected in a specific sampling with having record continuously accounting. The interview form was significantly used as a tool combined with the static principle including percentage and average.

The resultant study revealed evidently that 1) the total cost for sugarcane planting of agriculturists in Ban Huai Luk was 8,176,040 Bath, which having the manufacturing overhead of 7,755,200 and the operating expenses of 420,840 Bath. There were, hence, the average total cost from the sugarcane planting per Rai of 7,771.91 Bath and the average total cost from sugarcane planting per person per year of 263,743.22 Bath. 2) Agriculturists in Ban Huai Luk had got totally an income from sugarcane selling of 21,363,270 Bath, which classified into an income from sugarcane selling of 21,199,750 Bath and an government financial grant of 163,520 Bath. Therefore, agriculturists had totally an income per person per year of 689,137.74 Bath. 3) Agriculturists in Ban Huai Luk had got an income from sugarcane selling per year of 21,363,270 Bath. They had the cost from sugarcane planting having the material cost of 3,183,000 Bath, labor cost of 1,641,550 Bath, and the expenses of production of 2,390,650 Bath, which had the gross profit of 13,608,070 Bath. However, there was the operating expenses of 420,840 Bath. Consequently, the net profit from the sugarcane planting was 13,187,230 Bath and the net profit margin ratio equal to 61.73%

Keywords: Cost, Benefit, Sugarcane planting, Agriculturist

บทนำ

อ้อยเป็นพืชพืชน้ำชนิดหนึ่งที่มีความสำคัญต่อมนุษย์มากในแง่ของการใช้เป็นอาหาร อ้อยนับเป็นพืชสำคัญอันดับ 4 ของโลกรองจากข้าว สาลี ข้าวโพด และข้าว ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาในแง่ของ ผลผลิตคิดเป็นน้ำหนักแห้งที่เก็บเกี่ยวได้ต่อเนื้อที่ต่อปี อ้อยมาเป็นอันดับแรก ทั้งนี้เพราะอ้อยสามารถใช้ปัจจัยสำหรับการเจริญเติบโต เช่น แสงแดด น้ำ อากาศ และธาตุอาหารได้มีประสิทธิภาพมากกว่านั่นเอง นอกจากนี้อ้อยยังเป็นพืชที่ปลูกง่าย และเมื่อปลูกครั้งหนึ่งแล้วสามารถเก็บเกี่ยวได้หลายครั้ง และเกษตรกรของไทยก็นิยมปลูกอ้อยเป็นพื้นหลักของครัวเรือน

ประเทศไทยจึงนับเป็นผู้ส่งออกน้ำตาลรายใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของโลกรองจากประเทศบราซิล ซึ่งอ้อยนับเป็นวัตถุดิบหลักในกระบวนการผลิตน้ำตาล นอกจากนี้ส่วนที่เหลือที่ได้จากการผลิตน้ำตาลยังเป็นวัตถุดิบที่สำคัญต่ออุตสาหกรรมอื่น เช่น การผลิตไฟฟ้า ไม้อัด กระดาษ เอทานอล สุรา และผลิตภัณฑ์อาหาร เป็นต้น จะเห็นว่าในกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมดังกล่าวมีผู้ที่เกี่ยวข้องมากมายก่อให้เกิดการจ้างงานมากกว่า 1.ล้านคนต่อปี ในปีการผลิต 2557/58 ประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกอ้อยประมาณ

10,530,927 ไร่ มีผลผลิตอ้อยสูง 100 ล้านตัน คิดเป็นมูลค่าจากการจำหน่ายน้ำตาลประมาณ 180,000 ล้านบาท โดยไม่รวมมูลค่าของผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องอื่นๆ ที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้อีกนับแสนล้านบาท จากความสำคัญนี้รัฐบาลจึงสร้างกลไกเพื่อใช้ในการจัดการระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลของพระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ และคุ้มครองรักษาผลประโยชน์ของชาวไร่อ้อยในการผลิตและการจำหน่ายอ้อยส่งผลให้อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายเติบโตอย่างต่อเนื่อง และมีเสถียรภาพรวมถึงสร้างความเป็นธรรมแก่ชาวไร่อ้อยตลอดจนเจ้าของโรงงานน้ำตาลทราย และประชาชนผู้บริโภค พระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกอบด้วย 11 หมวด 87. มาตรา โดยมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับชาวไร่อ้อยโดยตรง "ผู้ใดปลูกอ้อยส่งโรงงาน ต้องจดทะเบียนเป็นชาวไร่อ้อย" และในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ ดำเนินการประกาศ "ราคาอ้อยขั้นต่ำ" และ "ราคาอ้อยขั้นสุดท้าย" ซึ่งเกษตรกรชาวไร่อ้อยจะต้องทำความเข้าใจ เพราะเกี่ยวข้องกับสิทธิประโยชน์ของชาวไร่อ้อยโดยตรง (เกษตรฯ เดชภิรมล, 2557 : ออนไลน์)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย พื้นที่เพาะปลูกอ้อยจำนวน 20 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด เลย หนองบัวลำภู อุดรธานี หนองคาย บึงกาฬ สกลนคร นครพนม ชัยภูมิ ขอนแก่นมหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ มุกดาหาร อำนาจเจริญ ยโสธร นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี มีพื้นที่ปลูกอ้อยทั้งหมด 4,566,133 ไร่ เพิ่มขึ้นจากการผลิต 2556/57 จำนวน 249,131 ไร่ หรือร้อยละ 5.77 โดยมีการเพาะปลูกอ้อยเพิ่มขึ้นในพื้นที่ปลูกข้าว บนที่ดอน และมันสำปะหลัง ได้แก่ จังหวัดเลย หนองบัวลำภู อุดรธานี หนองคาย ขอนแก่น ชัยภูมิ ยโสธร อำนาจเจริญ และ มุกดาหาร มีปริมาณอ้อยเพิ่มขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย , 2558 : ออนไลน์) อ้อยเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดบุรีรัมย์รองจากข้าว โดยมีพื้นที่ปลูกอ้อยทั้งหมด 200,941 ไร่ แหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ในเขตพื้นที่มีอยู่ 7 อำเภอประกอบด้วย อ.ละหานทราย อ.บ้านกรวด อ.หนองหงส์ อ.หนองกี่ อ.สตึก อ.คูเมือง และ อ.แคนดง เกษตรกรผู้ผลิตอ้อยส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อย มีพื้นที่ปลูกไม่เกินรายละ 50 ไร่ ทำให้รายได้จากการผลิตอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เนื่องจากต้นทุนการผลิตอ้อยต่อไร่สูง ราคาผลผลิตต่ำ ซึ่งไม่สมดุลกับราคาปัจจัยการผลิต โดยเฉพาะปุ๋ยเคมี และยาเคมีกำจัดวัชพืชในไร่อ้อยมีราคาให้ต้องศึกษาวิจัยต้นทุน และสภาพการผลิตอ้อยของเกษตรกร โดยเฉพาะ บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ดอน ซึ่งเหมาะสมกับการปลูกพืชไร่ (สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย, 2558 : ออนไลน์)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยศึกษาการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนในการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผลลัพธ์ที่ได้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอ้อย เพื่อให้มีต้นทุนและผลตอบแทนที่คุ้มค่าอันเกิดประโยชน์ต่อชาวบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ต่อไป

วัตถุประสงค์ และวิธิดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ในการวิจัย ได้แก่ เกษตรกรที่ปลูกอ้อยในเขตพื้นที่บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 48 คน (เทศบาลอำเภอสตึก, ออนไลน์ : 2560)

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัย ได้แก่ เกษตรกรที่ปลูกอ้อยในเขตพื้นที่บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 31 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงที่มีการจัดบันทึกบัญชีอย่างต่อเนื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการรายงานวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR) ทั้งนี้คณะผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative) ประกอบด้วย การสรุปภาพรวมการดำเนินงานเพื่อให้ได้ผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ครอบคลุมทั้งมิติเชิงลึกและกว้าง โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการวิเคราะห์ต้นทุน และผลตอบแทนของเกษตรกร บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อที่จะสามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอ้อยเพื่อให้มีต้นทุน และผลตอบแทนที่คุ้มค่าอันเกิดประโยชน์ต่อชาวบ้าน

เพื่อให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ ผู้วิจัยใช้วิธีการดำเนินการแบบสัมภาษณ์ โดยเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลในประเด็นการวิจัย เป็นการสัมภาษณ์ (Key Informant Interview) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้หรือมีข้อมูลที่ที่สุดหรือมีความเกี่ยวข้องมากที่สุด โดยกำหนดตัวผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ทั้งหมดแบบเจาะจงไว้ล่วงหน้า โดยมีรายละเอียดแหล่งของการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Source)

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิของการวิจัยนี้ใช้วิธีการศึกษาเอกสาร (Documents) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการวิจัย และแนวทฤษฎีตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่นำมากำหนดกรอบแนวคิด และกรอบการ

วิเคราะห์ต้นทุน และผลตอบแทนการปลูกอ้อยของ
เกษตรกร

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Source)
เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมโดยสัมภาษณ์
ข้อมูลกับเกษตรกรผู้ปลูกอ้อยในเขตบ้านห้วยลึก
ตำบลตอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีวิธี
รวบรวมข้อมูล ดังนี้

- การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยใช้การ
สัมภาษณ์ (Interview Guide) เก็บรวบรวมข้อมูล
เกี่ยวกับต้นทุน และผลตอบแทนของเกษตรกรผู้ปลูก
อ้อยเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุง
คุณภาพอ้อยเพื่อให้มีต้นทุน และผลตอบแทนที่คุ้มค่า
อันเกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บ
รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา สืบค้นข้อมูลจาก
วารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลของอ้อย และศึกษา
ต้นทุนผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยด้วย

2. ทำการสำรวจและศึกษาข้อมูลของ
เกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลตอนมนต์ อำเภอสตึก
จังหวัดบุรีรัมย์ ว่าได้ทำอาชีพปลูกอ้อยทั้งหมดกี่ราย

3. ผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่ที่ได้สำรวจไว้ โดย
การเข้าไปสัมภาษณ์แบบเจาะจงเป็นรายบุคคล

4. จากนั้นคณะผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูล
ของเกษตรกรที่ปลูกอ้อยในแต่ละราย โดยรวบรวมมา
อยู่ในรูปแบบของตาราง

5. นำข้อมูลที่รวบรวมมาแล้ว มาวิเคราะห์
เปรียบเทียบระหว่างต้นทุนและผลตอบแทน
ของเกษตรกรของแต่ละราย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้
คณะผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์
แบบเชิงลึก (In-depth Interview) ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้
ให้ผู้สัมภาษณ์ได้พูดอย่างละเอียดและลึกในหัวข้อ
เฉพาะที่ต้องการ เนื่องจากวิธีการสัมภาษณ์เป็นแบบ
เชิงลึกมีจุดดำเนินการจากการวิจัยเชิงคุณภาพ และ
ใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ
การใช้วิธีการสัมภาษณ์มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเชิง
ลึกมาวิเคราะห์ออกแบบในรูปของตาราง

2. ทาร้อยละ และค่าเฉลี่ยของต้นทุน และ
ผลตอบแทนของเกษตรกรที่ปลูกอ้อยเป็นรายบุคคล

3. นำข้อมูลที่เขียนในตารางมาคำนวณหา
ต้นทุน และผลตอบแทน

4. ทำข้อมูลที่ได้จากการคำนวณมาวิเคราะห์
เปรียบเทียบหาความคุ้มค่าระหว่างต้นทุน และ
ผลตอบแทนจากเกษตรกรที่ปลูกอ้อย

5. ทำการสรุปเกี่ยวกับต้นทุนและผลตอบแทน
ของเกษตรกร ว่าส่วนใหญ่ได้ผลตอบแทนมากน้อย
เพียงใด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (Percentage)
และค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตาราง 1 แสดงรายการกำไร (ขาดทุน) สุทธิ และอัตรากำไรสุทธิ ของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

ลำดับ	รายได้จากการขาย (บาท)	ต้นทุนจากการปลูกอ้อย			กำไรขั้นต้น (บาท)	ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน (บาท)	กำไรสุทธิ (บาท)	อัตรากำไรสุทธิ
		ต้นทุนวัตถุดิบ (บาท)	ค่าแรงงาน (บาท)	ค่าใช้จ่ายในการผลิต (บาท)				
1	378,200	55,800	24,000	70,000	228,400	8,100	220,300	58.25
2	1,323,700	160,300	149,600	220,000	793,800	28,350	765,450	57.83
3	908,000	129,400	67,200	130,000	581,400	17,550	563,850	62.10
4	856,400	96,000	87,200	146,250	526,950	16,200	510,750	59.64
5	283,650	41,250	20,100	26,250	196,050	6,075	189,675	66.98
6	567,300	93,600	64,800	105,000	303,900	12,150	291,750	51.43
7	945,500	184,500	69,000	127,500	564,500	17,550	546,950	57.85
8	661,850	125,650	49,950	70,000	416,250	14,175	402,075	60.75
9	364,800	109,200	40,800	60,000	154,800	12,150	142,650	39.10
10	434,560	43,700	34,000	46,000	310,860	6,480	304,380	70.04
11	1,089,600	150,600	86,500	220,000	632,500	24,300	608,200	55.82
12	1,008,000	187,500	71,850	140,000	608,650	20,250	588,400	58.37
13	787,640	68,600	39,300	94,700	585,040	11,745	573,295	72.79
14	348,200	73,000	26,900	40,000	208,300	8,100	200,200	57.50
15	283,650	51,000	19,200	24,000	189,450	6,075	183,375	64.65
16	635,600	129,150	47,400	59,500	399,550	14,175	385,375	60.63
17	908,000	120,000	112,200	181,000	494,800	20,250	474,550	52.26
18	760,480	96,200	59,500	47,600	557,180	11,340	545,840	71.78
19	363,200	53,000	45,000	67,800	197,400	8,100	189,300	52.12
20	308,400	40,500	19,450	26,250	221,750	6,075	215,675	69.93
21	544,800	90,000	38,400	60,000	356,400	12,150	344,250	63.19
22	1,257,600	185,000	83,800	213,000	775,800	24,300	751,500	59.76
23	871,680	174,600	66,360	180,000	450,720	19,440	431,280	49.48
24	334,220	15,500	22,265	39,200	257,255	6,885	250,370	74.91
25	272,400	52,650	19,200	54,000	146,550	6,075	140,475	51.57
26	1,303,680	115,600	63,000	106,400	1,018,680	19,440	999,240	76.65
27	254,240	48,600	18,000	31,600	156,040	5,670	150,370	59.14
28	544,320	65,400	36,000	48,600	394,320	10,935	383,385	70.43
29	2,088,000	297,000	111,000	236,000	1,444,000	32,580	1,418,200	67.60
30	403,200	73,000	28,500	36,000	265,700	8,100	257,600	63.89
31	272,400	56,250	21,075	24,000	171,075	6,075	165,000	60.57
รวม	21,363,270	3,183,000	1,641,550	2,930,650	13,608,070	420,840	13,187,230	61.73

1. เกษตรกรบ้านห้วยลึก มีรายได้จากการขาย
อ้อยต่อปี จำนวนทั้งสิ้น 21,363,270 บาท มีต้นทุนจาก
การปลูกอ้อย ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบจำนวน
3,183,000 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,641,550 บาท
ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 2,930,650 บาท รวม
ต้นทุนจากการปลูกอ้อย จำนวน 7,755,200 บาท มี
กำไรขั้นต้น จำนวน 13,608,070 บาท มีค่าใช้จ่ายใน
การดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท มีกำไรสุทธิจาก
การปลูกอ้อยต่อปี จำนวน 13,187,230 บาท คิดเป็น
อัตรากำไรสุทธิ 61.73%

แสดงงบกำไรขาดทุนได้ดังนี้

เกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์

อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

งบกำไรขาดทุน

สำหรับระยะเวลา 1 ปี สิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 2558

		หน่วย : บาท
รายได้จากการขาย :		21,363,270
<u>หัก</u> ต้นทุนจากการ		
ปลูกอ้อย		
ต้นทุนวัตถุดิบ	3,183,000	
ค่าแรงงาน	1,641,550	
ค่าใช้จ่ายในการ	<u>2,930,650</u>	<u>7,755,200</u>
ผลิต		
กำไรขั้นต้น		13,608,070
<u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายในการ		<u>420,840</u>
ดำเนินงาน		
กำไรสุทธิ		<u><u>13,187,230</u></u>

อภิปรายผล

จากการศึกษาการวิเคราะห์ต้นทุนและ
ผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วย
ลึกอำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยสามารถอภิปราย
ผลได้ ดังนี้

1. ต้นทุนในการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้าน
ห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มี
จำนวนต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย จากพื้นที่ปลูกอ้อย
ทั้งหมด 1,052 ไร่ ค่าใช้จ่ายโดยรวม จำนวน

8,176,040 บาท โดยแยกเป็น ค่าใช้จ่ายในการผลิต
จำนวน 7,755,200 บาท และค่าใช้จ่ายการดำเนินงาน
จำนวน 420,840 บาท ซึ่งพิจารณาทั้ง 31 คน จะพบว่า
โดยเฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย/ไร่ จำนวน
7,771.91 บาท ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการผลิต
จำนวน 7,371.87 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน
400.04 บาท เฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย/คน/ปี
จำนวน 263,743.22 บาท ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายใน
การผลิต จำนวน 250,167.74 บาท และค่าใช้จ่ายใน
การดำเนินงาน 13,575.48 บาท เนื่องจาก ต้นทุนใน
การปลูกอ้อยมีวัตถุดิบในการปลูกสูงสุด ประกอบด้วย
ค่ายาคุมและค่ายาฆ่าหญ้า ซึ่งการปลูกอ้อยจำเป็นต้อง
ใช้ยาคุมและยาฆ่าหญ้าเพื่อกำจัดศัตรูพืช ค่าพันธุ์อ้อย
ซึ่งการปลูกอ้อยนั้นจำเป็นต้องมีพันธุ์อ้อยที่ดีและมี
คุณภาพ โดยพันธุ์อ้อยที่เกษตรกรบ้านห้วยลึกนิยม
ปลูกคือ พันธุ์ขอนแก่น ค่าปุ๋ย การใส่ปุ๋ยจะทำให้อ้อยมี
การเจริญเติบโตที่ดี ซึ่งมีความสมบูรณ์ ซึ่งจะทำให้อ้อย
มีราคาดีและเป็นที่ต้องการของโรงงาน สอดคล้องกับ
งานวิจัยของ สุชาดา สินธุโคตร (2550) พบว่า
การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตอ้อยของเกษตรกรชาวไร่อ้อย
อ้อย กิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ มีต้นทุนการ
ผลิต รวมทั้งหมดเฉลี่ย 9,954.99 บาทต่อไร่ เป็น
ต้นทุนปีที่ 1 เฉลี่ย 6,250.54 บาทต่อไร่ ต้นทุนปีที่ 2
เฉลี่ย 3,704.45 บาทต่อไร่ โดยมีต้นทุนการผลิต เฉลี่ย
ปีที่ 1 สูงกว่าปีที่ 2 เกษตรกร ที่มีพื้นที่ปลูกอ้อยขนาด
เล็กมีต้นทุนการผลิตสูงกว่าเกษตรกรที่มีพื้นที่ปลูกอ้อย
ขนาดกลาง ต้นทุน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ค่าใช้จ่ายใน
การผลิต รองลงมาคือ ต้นทุนแรงงานทางตรง และ
ต้นทุนวัตถุดิบทางตรงตามลำดับ และสอดคล้องกับ
งานวิจัย ของ สุรีพร เชื้ออินทร์ (2553) พบว่า ต้นทุน
และสภาพการผลิตอ้อยของเกษตรกรรายย่อยใน
อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ มีต้นทุนการผลิต
อ้อยของเกษตรกรส่วนใหญ่มีต้นทุนค่าจ้าง มีการ
เตรียมดินด้วยเครื่องจักรใช้ต้นทุน 501-600 บาท การ
เตรียมดินด้วยแรงงานใช้ต้นทุน 151-200 บาท การ
เก็บเกี่ยว/ขนส่งเข้าโรงงานด้วยเครื่องจักรใช้ต้นทุน

1,200-1,400 บาท การเก็บเกี่ยว/ขนส่งเข้าโรงงานด้วย
แรงงานใช้ต้นทุน 1,101-1,300 บาท ต้นทุนค่าวัสดุ
เครื่องจักรใช้ต้นทุน 50-100 บาท ค่าพันธุ์อ้อยใช้
ต้นทุน 1,001-1,200 บาท ค่าปุ๋ยใช้ต้นทุน 701-800
บาท ยากำจัดวัชพืช/ศัตรูพืชใช้ต้นทุน 151-200 บาท
ค่าน้ำ, ไฟฟ้าใช้ต้นทุน 50-100 บาท ค่าน้ำมันหล่อลื่น
ใช้ต้นทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 บาท น้ำมัน
เชื้อเพลิงใช้ต้นทุนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 บาท ต้นทุน
คงที่มีค่าเสื่อมอุปกรณ์การเกษตรใช้ต้นทุน 151-200
บาท ค่าเช่าที่ดินใช้ต้นทุน 451-500 บาท ค่าเสีย
โอกาสเงินลงทุนอุปกรณ์การเกษตรใช้ต้นทุน 10-20
บาท ต้นทุนอื่น ๆ มีค่าดอกเบี้ยธนาคารใช้ต้นทุน 701-
800 บาท ค่าขนส่งใช้ต้นทุน 120-130 บาท รวมต้นทุน
การผลิตใช้ต้นทุน 8,001-9,000

2. ผลตอบแทนในการปลูกอ้อยของเกษตรกร
บ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัด
บุรีรัมย์ มีรายได้จากการขายอ้อยในภาพรวมของกลุ่ม
เกษตรกร โดยมีพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมด จำนวน 1,052
ไร่ จำนวนผลผลิต 495 ตัน ซึ่งมีรายได้รวมทั้งหมด
จำนวน 21,363,270 บาท ประกอบด้วย รายได้จาก
การขายอ้อย จำนวน 21,199,750.บาท และเงินช่วย
รัฐบาล จำนวน 163,520 บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาทั้ง 31
คน จะพบว่า โดยเฉลี่ยมีเกษตรกรมีพื้นที่ปลูกอ้อย/คน
จำนวน 33.93 บาท จำนวนผลผลิต/คน จำนวน 15.97
ตัน มีรายได้รวม/คน/ปี จำนวน 689,137.74 บาท
ประกอบด้วย รายได้จากการขายอ้อย จำนวน
683,862.90 บาท และเงินช่วยรัฐบาล จำนวน
5,274.84 บาท เนื่องจาก อ้อยเป็นพืชเศรษฐกิจที่
สำคัญ และนิยมปลูกมากรองจากข้าว ซึ่งอ้อยนั้นเป็น
พืชที่ให้ผลผลิตสูงจึงมีรายได้จากการขายอ้อยให้กับ
โรงงานที่สูงเช่นกัน โดยรวมกับเงินที่รัฐบาลช่วยเหลือ
และค่าความหวานของอ้อย (c.c.s.) ด้วยแล้วยิ่งทำให้
อ้อยนั้นได้ราคาดี ราคาสูงได้จากค่าความหวานของ
อ้อย ถ้าอ้อยมีค่าความหวานที่สูง ราคาผลผลิต/ตันก็จะ
สูงขึ้นตามความหวานด้วย ทำให้เกษตรกรหันมานิยม
ปลูกอ้อยมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิทมล

แก้วกล้า (2556) พบว่า การผลิตและการตลาดอ้อย
โรงงานแปลงเล็กในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม ของ
เกษตรกรในพื้นที่ อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
มีรายได้จากการปลูกอ้อยเฉลี่ย 166,996.43 บาท/ปี มี
รายได้้นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 40,109.29 บาท/ปี ส่วน
ใหญ่กู้เงินปลูกอ้อยจากโรงงานน้ำตาลบุรีรัมย์เฉลี่ย
49,042.06 บาท มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 8,385.520
บาท/ไร่ มีผลผลิตเฉลี่ย 13.002 ตัน/ไร่ มีค่าความ
หวาน (c.c.s.) เฉลี่ย 12.82 ราคาผลผลิตเฉลี่ย
1,141.43 บาท/ตัน มีรายได้สุทธิ(กำไร) เฉลี่ย
6,448.49 บาท/ไร่ และสอดคล้องกับงานของ อนุสรณ์
พรหมมาศ (2558) พบว่าความคุ้มค่าในการลงทุนการ
ผลิตอ้อยของเกษตรกร ตำบลหนองหญ้าปล้อง อำเภอ
วังสะพุง. จังหวัดเลย พบว่า เกษตรกรได้รับ
ผลตอบแทนจากการขายอ้อยปีที่ 1-4 เฉลี่ยรวม
40,716.11 บาทต่อไร่ และกำไรสุทธิเฉลี่ย 15,123.74
บาทต่อไร่ หรือ3,780.94 บาทต่อไร่ต่อปีเกษตรกรที่มี
พื้นที่ปลูกอ้อยระหว่าง 21-50 ไร่ ปีที่ 1-4 มีต้นทุนการ
ผลิตเฉลี่ยรวม 29,399.27 บาทต่อไร่ ต้นทุนที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ต้นทุนแรงงานทางตรงจำนวน
12,677.19 บาทต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 43.12 เกษตรกร
มีผลผลิตอ้อยรวมเฉลี่ย 10.62 ตันต่อไร่ เกษตรกร
ได้รับผลตอบแทนจากการขายอ้อยปีที่ 1-4 เฉลี่ยรวม
34,068.87 บาทต่อไร่ และกำไรสุทธิเฉลี่ย 4,669.59
บาทต่อไร่ หรือ 1,167.40 บาทต่อไร่ต่อปีเกษตรกรที่มี
พื้นที่ปลูกอ้อยระหว่าง 51 ไร่ขึ้นไป ปีที่ 1-4 มีต้นทุน
การผลิตเฉลี่ยรวม 34,301.80 บาทต่อไร่ ต้นทุนที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ต้นทุนค่าใช้จ่ายในการผลิตจำนวน
19,202.65 บาทต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 55.98 เกษตรกร
มีผลผลิตอ้อยรวมเฉลี่ย 10.79 ตันต่อไร่ เกษตรกร
ได้รับผลตอบแทนจากการขายอ้อยปีที่ 1-4 เฉลี่ยรวม
39,499.47 บาทต่อไร่ และกำไรสุทธิเฉลี่ย 5,197.67
บาทต่อไร่ หรือ 1,299.42 บาทต่อไร่ต่อปี

3. การวิเคราะห์ข้อมูลต้นทุนและผลตอบแทน
ในการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอน
มนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีรายได้จากการขาย

อ้อยต่อปี จำนวนทั้งสิ้น 21,363,270 บาท มีต้นทุนจากการปลูกอ้อย ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบจำนวน 3,183,000 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,641,550 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 2,390,650 บาท มีกำไรขั้นต้น จำนวน 13,608,070 บาท มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท มีกำไรสุทธิจากการปลูกอ้อยต่อปี จำนวน 13,187,230 บาท และมีอัตรากำไรสุทธิ เท่ากับ 61.73 เนื่องจาก คณะผู้วิจัยนำข้อมูลกำไรสุทธิหารข้อมูลรายได้ทั้งหมด ซึ่งเป็นการวิเคราะห์อัตราส่วนและความสมเหตุสมผลว่ามีความเป็นไปได้เพียงใดเพื่อประกอบการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ โดยอัตราส่วนทางการเงินที่คำนวณได้แสดงถึงความสามารถในการทำกำไรซึ่งอยู่ในระดับกลางและระดับสูง กล่าวคือ กลุ่มเกษตรกรบ้านห้วยลึกมีความสามารถในการแสวงหารายได้ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทัยวรรณ แรงหาญ (2556) พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย การศึกษาระดับประถมศึกษา สมาชิกในครัวเรือน 5 คน สามารถเพาะปลูกอ้อยได้ 2 คน มีระยะเวลาการปลูกอ้อย 4 ปี ใช้อ้อยพันธุ์เอลเค 92-11 มีพื้นที่การปลูกอ้อย 1-10 ไร่ เป็นพื้นที่ และแหล่งเงินทุนของตนเอง การกู้ยืมเงินในรูปของสิ่งของจากบริษัทน้ำตาลสุรินทร์ จำกัด ประมาณ 20,001-40,000 บาท โดยมีดอกเบี่ยไม่เกิน 3,000 บาท พื้นที่ปลูกอ้อยเป็นที่ดอนและส่วนใหญ่ ไม่มีอุปกรณ์เป็นของตนเอง มีต้นทุนการผลิตรวมทั้งสิ้นต่อไร่ 20,788.88 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนการผลิตอ้อยใหม่ จำนวน 9,025.22 บาท อ้อยต่อ 1 จำนวน 5,947.88 บาท อ้อยต่อ 2 จำนวน 5,815.78 บาท แบ่งเป็นต้นทุนผันแปรต่อไร่ 18,273.17 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนคงที่อ้อยใหม่ 8,186.65 บาท อ้อยต่อ 1 จำนวน 5,109.31 บาท อ้อยต่อ 2 จำนวน 4,977.21 บาท และต้นทุนคงที่ต่อไร่ 2,515.71 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนคงที่อ้อยใหม่ 838.57 บาท อ้อยต่อ 1 จำนวน 838.5 บาท อ้อยต่อ 2 จำนวน 838.57 บาท มีผลตอบแทนการผลิตต่อไร่รวม 3 ปี 23.51 ดัน และมีรายได้จากการขายอ้อยรวม 3 ปี

23,551.76 บาท เกษตรกรมีผลขาดทุนในปีแรกเท่านั้น เมื่อรวม 3 ปี โดยมีผลกำไรเฉลี่ย 2,762.90 บาท และผลตอบแทนการปลูกอ้อยโรงงานที่ไม่ใช่ตัวเงิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครอบครัว ด้านสังคม ด้านสุขภาพ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งพิจารณาผลตอบแทนโดยรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ต้นทุนและผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในทางบวกอยู่ในระดับต่ำ ($r=.285^*$, $n=370$) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดาวรุ่ง พลายยงค์ (2550) พบว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทน การผลิตอ้อยโรงงานของเกษตรกรในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดขอนแก่น มีต้นทุนเฉลี่ยไร่ละ 4,560.24 บาท เกษตรกรได้ผลผลิตเฉลี่ยไร่ละ 11.16 ตัน เกษตรกรขายอ้อยโรงงานได้ในราคาเฉลี่ยตันละ 619.22 บาท และได้กำไรสุทธิเฉลี่ยไร่ละ 2,348.23 บาท สำหรับการผลิตอ้อยโรงงานในจังหวัดขอนแก่น มีต้นทุนเฉลี่ยไร่ละ 3,422.77 บาท เกษตรกรได้ผลผลิต เฉลี่ยไร่ละ 8.63 ตัน เกษตรกรขายอ้อยโรงงานได้ในราคาเฉลี่ยตันละ 592.15 บาท และได้กำไรสุทธิเฉลี่ยไร่ละ 1,689.96 บาท จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างต้นทุนเฉลี่ย ผลผลิตเฉลี่ย ราคาเฉลี่ย และกำไรสุทธิเฉลี่ยของสองจังหวัด สรุปได้ว่า ต้นทุนเฉลี่ยของสองจังหวัดไม่เท่ากัน ผลผลิตเฉลี่ย และกำไรสุทธิเฉลี่ยของจังหวัดสุพรรณบุรีสูงกว่าจังหวัดขอนแก่น

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการวิเคราะห์ ต้นทุนและผลตอบแทนจากการปลูกอ้อยของเกษตรกรบ้านห้วยลึก ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ได้ดังนี้

1) เกษตรกรบ้านห้วยลึกมีพื้นที่จากการปลูกอ้อยทั้งหมด 1,052 ไร่ มีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อยทั้งสิ้น จำนวน 8,176,040 บาท โดยแยกเป็น ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 8,176,040 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบ จำนวน 3,183,000 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,641,550 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน

2,930,650 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท ประกอบด้วย ค่าขนส่ง จำนวน 233,700 บาท และค่ารถคิ๊ป จำนวน 187,140 บาท ซึ่งพิจารณาจากทั้งหมด 31 คน จะพบว่า โดยเฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อยไร่ จำนวน 7,771.91 บาท ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 7,371.87 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน 400.04 บาท เฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการปลูกอ้อย/คน/ปี จำนวน 263,743.22 บาท ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 250,167.74 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน 13,575.48 บาท

2) เกษตรกรบ้านห้วยลึก มีรายได้จากการขายอ้อยทั้งสิ้น จำนวน 21,363,270 บาท ประกอบด้วย รายได้จากการขายอ้อย จำนวน 21,199,750 บาท และเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล จำนวน 163,520 บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาจากทั้ง 31 คน จะพบว่า โดยเฉลี่ยมีเกษตรกร มีรายได้รวม/คน/ปี จำนวน 689,137.74 บาท ประกอบด้วย รายได้จากการขายอ้อย จำนวน 683,862.90 บาท และเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล จำนวน 5,274.84 บาท

3) เกษตรกรบ้านห้วยลึก มีรายได้จากการขายอ้อยต่อปี จำนวนทั้งสิ้น 21,363,270 บาท มีต้นทุนจากการปลูกอ้อย ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบจำนวน 3,183,000 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,641,550 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 2,390,650 บาท มีกำไรขั้นต้น จำนวน 13,608,070 บาท มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 420,840 บาท มีกำไรสุทธิจากการปลูกอ้อยต่อปี จำนวน 13,187,230 บาท และมีอัตรากำไรสุทธิ เท่ากับ 61.73%

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา และ

ผู้ให้การสนับสนุนทุนวิจัย คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ปาโนรัมย์ คณบดีคณะวิทยาการจัดการ ผู้ให้โอกาสที่สำคัญยิ่งและคอยให้การสนับสนุนมาโดยตลอด จนงานวิจัยสำเร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ เกษตรกรทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณ บิตา มารดา และครอบครัว ที่ให้โอกาสที่สำคัญยิ่งและคอยให้การสนับสนุนมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์จากวิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนบูรพาจารย์และผู้มีพระคุณที่ให้การอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชา ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปพัฒนาการทำงานให้ดียิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติสืบไป

เอกสารอ้างอิง

เกษสุดา เดชภิมล. (2557). โครงการจัดทำต้นทุนการผลิตและถ่ายทอดความรู้เพื่อลดต้นทุนการผลิตอ้อยของเกษตรกรในการเพาะปลูก (2557/58). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.ocsb.go.th/upload/learning/fileupload/53366947.pdf>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 13 กันยายน 2559).

ดาวรุ่ง พลายนงค์. (2552). การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ต้นทุนและผลตอบแทนการผลิตอ้อยโรงงานของเกษตรกรในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

เทศบาลตำบลบ้านดอนมนต์. (2559). ข้อมูลผู้ปลูกอ้อย. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.donmon.go.th/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 20 กันยายน 2559).

วิมล แก้วกล้า. (2556). การผลิตและการตลาดอ้อยโรงงานแปลงเล็กในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมของเกษตรกร ในพื้นที่อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์.

วิทยานิพนธ์ กษ.ม. (ส่งเสริมการเกษตร).

สุโขทัย : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุชาติ สันธุโครต. (2550). การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตอ้อยของเกษตรกรชาวไร่อ้อยกิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การบริหาร). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรีพร เชื้ออินทร์. (2558). ต้นทุนและสภาพการผลิตอ้อยของเกษตรกรรายย่อยใน อำเภอตาก จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ บธ.ม (การจัดการทั่วไป). นครสวรรค์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย. (2558). การป้องกันกำจัดศัตรูอ้อยแบบผสมผสาน – ศูนย์วิจัยพืชไร่นครสวรรค์. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.sugarzone.in.th/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 28 กันยายน 2559).

อนุสรณ์ พรหมมาศ. (2559). การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนการผลิตอ้อยของเกษตรกรตำบลหนองหญ้าปล้อง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการทั่วไป). เลย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

อุทัยวรรณ แรงหาญ. (2556). การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนการปลูกอ้อยโรงงาน จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การบริหารธุรกิจ). สุรินทร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.